

Отношението учител - ученик в театралното изкуство и проблемът за традицията

/ съпоставителен анализ /

В тази работа ще бъде направен опит да се улови, макар и с най-груби цюрихи, идеологическия механизъм на един исторически процес, който се развива по два уникални начина в европейската и далектоизточната култури. Този уникалност би требало да произтича от съпоставката между два принципно различни вида театралност и разбиране за театър, дотолкова различни, че сякаш ни довеждат до необходимостта да означаваме с една и съща дума два отделни феномена само по силата на това, че по-експанзивната култура някак с правото на по-силния безогледно приемва еждо на нея изкуство към понятието за неедно собствено изкуство само защото забелязва да наличиестват някои сходства между тях.

Митологемата „златен век“ като отправна точка и възможен телос. Врезката ѝ с театралната традиция.

Широко разпространеният мит за златния век

действия и фиксира една много важна културна интуиция не само в европейските, но и в източните митологии. Но неговите литературни пресъздавания в „Дела и дни“ на Хезиод и по-късно в Рим у Овидий в неговите „Метаморфози“ можем да следим как цивилизацията на европейската античност се опитва да мисли себе си в развитие. Подобни опити налице са и в много други спекулации, които по някакъв начин се опитват да поставят началната точка на човешкото развитие, да обяснят някак съвременното, да видят в ретроспектива собствените си извори, за да не останат с чувството, че са отникъде, за да се легитимират исторически. Подобни опити за историческо легитимиране има в Платоновия „Тим“ например. Характерно за всички тях обаче, е това, че не могат да придобият същински историческа гледна точка. Те, т.е. са някак недостатъчно смели в спекулацията, понеже целта им е някак да се закрепят, да се мотивират в рамките на историческата преходност. В този смисъл и

отправните им точки винаги трябва да бъдат
здраво фиксирани във времето отделности, кои-
то отделности хронологично ~~отделни~~ подредени
една след друга, а не ставащи една от друга
и сменящи една в другата, оформят хоризон-
та на античната историчност. Тривимно-след-
ствената брѝзка между историческите отделности
се закрѝбя.